

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.633 van 24 januari 2011
in de zaak A. 197.040/IX-6870**

In zake : Paul CHOVAU
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Malumgré
kantoor houdend te Tessenderlo
Lichtveld 38/001
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen

I. Voorwerp van het beroep

1. Op 8 juli 2010 heeft Paul Chovau cassatieberoep ingesteld tegen de beslissing van 31 mei 2010 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 16 september 2007 van de commissie voor vergoedingspensioenen ontvankelijk, maar niet gegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 30 juli 2010 van de voorzitter van de IXe kamer is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip Van Dievoet, die loco advocaat Pascal Malumgré verschijnt voor de verzoeker, en directeur Johan Heemeryck, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Paul Chovau, gepensioneerd militair, vraagt op 13 oktober 2003 een vergoedingspensioen aan voor “klauwband en overgevoelige bovenarm (binnenkant) links en krachtverlies linkerhand”.

3.2. De commissie voor vergoedingspensioenen verwerpt deze aanvraag op 26 september 2007. De motivering luidt:

“Bij beslissing van de Commissie voor vergoedingspensioenen d.d. 12/03/1987 werd ‘Krachtvermindering linker schouder als gevolg van lichte luxatie = 3%’ onder toepassing geplaatst van de SWVP.

Verzoeker heeft op 13 oktober 2003 een geldige aanvraag ingediend tot het bekomen van een invaliditeitspensioen, samen met het medisch attest van dr. PUT, voor de volgende aandoening :

- N. ulnaris entrapment links met belangrijke nemologisch deficiet onder vorm van een klauwhand

Hij schrijft deze aandoening toe aan de gevolgen van de jarenlange training infanterie-technieken met veelvuldig gebruik van de linker elleboog als steunarm gedurende schietoefeningen en kruipen over de grond tijdens zijn loopbaan tussen 1974 en 2003.

De expert-geneesheer van de Gerechtelijk Geneeskundige Dienst besluit in zijn geneeskundig verslag:

(IIIa) dat na inzage van het medisch dossier blijkt dat het N. ulnarisletsel het gevolg is van extravasatie van het medicament VENOFERRUM (zie brief d.d. 23.04.2003 van dr. BRIES). Dit heeft dus niets te maken met het kruipen over de grond.

Hij schat het invaliditeitspercentage op 10% maar gaat onmiddellijk over tot een aftrek van 10% voor gelijktijdige factoren.

Op vraag om getuigen, die kunnen bevestigen dat de aangevoerde kwaal opgelopen werd tijdens verrichtingen bij het leger, werd niet gereageerd (IIb).

Het loopbaanoverzicht (IIc) biedt geen inzicht in de effectieve activiteiten van verzoeker tijdens zijn loopbaan.

De Commissie beslist om de aanvraag van de heer Paul CHOVAU af te wijzen daar het naar eis van recht niet bewezen werd dat de gevraagde aandoening aanrekenbaar kan worden gesteld aan de dienst.

De aandoening onder nr. 1 van de tabel der invaliditeiten valt niet onder toepassing van de SWVP.”

3.3. De verzoeker tekent tegen deze beslissing op 12 oktober 2007 hoger beroep aan.

3.4. De beroepskamer van de Gerechtelijk Geneeskundige Dienst (GGDB) raamt in zijn protocol van 9 mei 2008 de invaliditeit wegens “n. ulnaris entrapment links” op 10 pct-10 pct aftrek voor vreemde factoren of 0 pct aanrekenbaar. Deze raming berust op volgende gerechtelijk-geneeskundige bespreking:

“Lezing verslag Dr. Lauwagie d.d. 04.02.03 (in het dossier).

Lezing verslag Dr. Put (02.09.03, 04.03.05 en andere) : er is een partiële klauwstand van de linker hand.

Dr. Lauwagie meldt in het verslag d.d. 04.02.03 dat er geen aanwijsbare oorzaak is.

Er is sprake van I.V. Venofertoedingen (verslag Dr. Luyten, 16.10.03).

In het verslag van Dr. Bries (23.04.03) wordt gesteld : ‘deze n. ulnaris is ontstaan na extravasatie van de Venoferrum.’

We menen dat er geen verband is tussen de thromboflebitis en het n. ulnarisentrapment (cfr. verslag Dr. Put).

De aangehaalde feiten in januari 2003 kunnen niet de oorzaak zijn van het EMG in februari 2003 - geen 3 weken - op verslag 04.02.03 reeds tintelingen vóór januari 2003 (enkele maanden) - geen model 150 - geen Rx-opnamen.

Bijkomend volgt een EMG-onderzoek (Dr. Gacoms, 22.04.08, in bijlage).

De Collega besluit op ziekte van Dupuytren (flexiecontractuur van linker pink, beginnend van linker ringvinger (punt 1). Tevens is er het oud n. ulnarislijden dat bevestigd wordt (punt 3).

Behoud van de schatting in eerste aanleg met aftrek in vroegere en gelijktijdige vreemde factoren samen; niet aanrekenbaar aan dienstfeiten; dit geldt tevens voor de carpal tunnelpathologie.”

3.5. Na voorlegging door de verzoeker van een nieuw attest van Dr. E. PUT blijft de GGDB op 10 april 2009 bij zijn eerder standpunt dat “de aangehaalde feiten in januari 2003 niet de oorzaak kunnen zijn van het EMG in februari 2003” waarop de verzoeker een nieuw attest van 14 september 2009 van Dr. E. PUT voorlegt waarin hij stelt “er absoluut van overtuigd te zijn dat het aangehaalde infanteriewerk van januari 2003 met absolute zekerheid de oorzaak is van de elektromyografische afwijkingen gevonden in februari 2003”.

Ook na lezing van dit attest handhaaft de GGDB op 23 december 2009 zijn eerder advies.

3.6. Op 31 mei 2010 neemt de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep van de verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard. Het bijzonder verslag bij deze beslissing luidt als volgt:

“De Commissie verantwoordt de door haar getroffen beslissing inzake Paul CHOVAU op onderstaande gronden.

Overwegende dat bij beslissing van 12/03/1987 van de Commissie voor vergoedingspensioenen een invaliditeit van 3% werd erkend ingevolge schadelijke feiten die zijn gebeurd gedurende en door het feit van de dienst voor de volgende aandoeningen:

krachtvermindering linker schouder ten gevolge van lichte luxatie;
Overwegende dat de Commissie zich aansluit bij het advies van de GGDB.”

IV. Onderzoek van de middelen

Standpunt van de partijen

4. In het eerste middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging, van de fairplaynorm en van het zorgvuldigheidsbeginsel laat de verzoeker gelden dat de commissie van beroep haar beslissing verantwoordt met een verwijzing naar de beslissing van 12 maart 1987 van de commissie voor vergoedingspensioenen terwijl in geen enkele van de voorgaande adviezen van de GGD die hem werden meegedeeld ooit werd verwezen naar deze beslissing en deze beslissing ook niet werd aangehaald tijdens de mondelinge debatten ter zitting van 31 mei 2010.

Hij verduidelijkt dat het niet voorafgaandelijk mededelen van elementen waarop een administratief rechtscollege zijn beslissing baseert een schending van de fairplaynorm, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsnorm inhoudt. Dit geldt des te meer nu noch in de adviezen van de Gerechtelijk Geneeskundige Dienst (GGD), noch in het eensluidend advies van de commissaris-verslaggever naar die beslissing van 12 maart 1987 wordt verwezen om het verzoek tot toekenning van het invaliditeitspensioen af te wijzen. In het kader van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht had de commissie van beroep hem er dienen op te wijzen dat zij een totaal nieuw element zou aanhalen tot staving van haar weigeringbeslissing zodat hij desgevallend zijn verweer daaromtrent had kunnen laten gelden.

In het tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 6 en 13 van het Regentsbesluit van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen, voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing, door te

verwijzen naar de beslissing van 12 maart 1987 van de commissie, voor vergoedingspensioenen, lijnrecht ingaat tegen de adviezen van de GGD en het advies van de commissaris-verslaggever, waarin gesteld werd dat de opgelopen letsels “geen verband houden met dienstfeiten” terwijl de commissie, door te verwijzen naar de beslissing van 12 maart 1987, erkent dat de letsels waarvoor hij een invaliditeitspensioen vraagt het gevolg zijn van “schadelijke feiten die zijn gebeurd gedurende en door het feit van de dienst voor de volgende aandoeningen: krachtvermindering linker schouder ten gevolge van lichte luxatie”. De bestreden beslissing stelt dan ook volledig ten onrechte “dat de commissie zich aansluit bij het advies van de GGDB”, want de motieven van de bestreden beslissing druisen in tegen de gegeven adviezen van de GGD. De opgegeven motivering is dus tegenstrijdig.

5. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de middelen, aangezien de beslissing die in eerste aanleg over de aanvraag van de verzoeker besliste dezelfde verwijzing bevatte en de verzoeker de onregelmatigheid daarvan niet in zijn beroepsschrift heeft aangevoerd.

Ten gronde antwoordt de verwerende partij dat in het bijzonder verslag, dat bij de beslissingen wordt gevoegd, gewoonlijk verwezen wordt naar een eerder toegekende invaliditeit en dit voor de duidelijkheid van de berekeningen wanneer de invaliditeit opnieuw berekend wordt. Zij verduidelijkt dan dat de verzoeker in 1987 een invaliditeit van 3% heeft toegekend gekregen voor een kwaal die geen verband houdt met deze waarover de bestreden beslissing gaat, te weten een klauwhand. Aangezien met de vermelding van de 3% invaliditeit uit 1987 geen uitspraak wordt gedaan over de kwaal die hier aan de orde is, kan niet besloten worden tot een tegenstrijdigheid tussen de bestreden beslissing en de adviezen van de commissaris-verslaggever en de GGDB. De commissie van beroep sluit zich met de bestreden beslissing aan bij het advies van de GGDB en daarmee is haar beslissing rechtsgeldig gemotiveerd.

6. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de omstandigheid dat hij in zijn beroepsschrift het argument aangaande verwijzing naar de beslissing van 12 maart 1987 niet aangekaart heeft, niet belet dat hij het nu voor de Raad van State kan aanvoeren, inzonderheid omdat er geen verplichting bestaat om in de beroepsakte middelen te vermelden. Ten gronde herhaalt hij dat uit de termen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissie van beroep wel degelijk rekening gehouden heeft met de beslissing van 12 maart 1987, wat volgens hem blijkt uit het feit dat in de bestreden beslissing zelf wordt gesteld dat de beslissing van 12 maart 1987 als een verantwoording wordt aangevoerd. Hij wijst er met betrekking tot het tweede middel ook nog op dat met de beslissing van 12 maart 1987 een invaliditeit werd erkend voor feiten “gedurende en door het feit van de dienst” terwijl het verslag van de GGD uitdrukkelijk stelt: “er is geen aanrekenbaarheid aan dienstfeiten”.

Beoordeling

7. De verzoeker voert aan dat, waar de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van 12 maart 1987 waarbij hem een invaliditeit van 3% werd toegekend voor vastgestelde krachtvermindering ten gevolge van lichte luxatie die haar oorzaak vindt in de dienst, zij een motief aanbrengt waarover hij zich niet heeft kunnen verdedigen.

De grieven van de verzoeker richten zich tegen de wijze waarop de commissie van beroep zijn zaak behandeld heeft. Het is pas na kennisneming van de bestreden beslissing, en dus in het onderhavig cassatieberoep, dat hij daar rechtsmiddelen kan tegen aanvoeren.

De verzoeker voert de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur. Aangezien de commissie van beroep opgetreden is als een administratief rechtscollege, kunnen haar beslissingen op die gronden niet bestreden worden.

8. De commissie van beroep verwijst via het bijzonder verslag eerst naar de beslissing van 12 maart 1987 van de commissie voor vergoedingspensioenen om zich vervolgens aan te sluiten bij het advies van de GGDB.

De verzoeker leidt uit de verwijzing naar de beslissing van 12 maart 1987 af dat de commissie van beroep zich op deze uitspraak heeft gesteund om zijn beroep af te wijzen. Uit het bijzonder verslag blijkt evenwel niet dat de vermelding meer is dan een opsomming van de antecedenten. Niet die verwijzing, maar het advies van de GGDB vormt de grondslag voor de bestreden beslissing.

Ook inhoudelijk zijn geen redenen te bedenken waarom de commissie van beroep haar beslissing zou gesteund hebben op de beslissing van 17 maart 1987 van de commissie voor vergoedingspensioenen. Laatstgenoemde beslissing heeft immers geen uitstaans met verzoekers aanvraag van 13 oktober 2003 tot erkenning van een nieuwe aandoening: in de beslissing van 12 maart 1987 was de krachtvermindering van de linker schouder aan de orde; de procedure die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid betreft een gans andere kwaal, met name de klauwband. Alleen daarover gaan ook de adviezen van de GGDB.

De vermelding van het antecedent van de verzoeker is in die zin bekeken een overtoollig motief dat de beslissing van de commissie van beroep met betrekking tot de klauwband van de verzoeker, niet onderbouwt.

9. Die vaststelling betekent dat de verzoeker zijn middelen steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissie van beroep heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing niet gesteund op de beslissing van 12 maart 1987 en zij moest die beslissing niet in de debatten betrekken. De middelen zijn niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 januari 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche